

Diena Latvijas Universitātē SAUCE projektā

Baiba Aizupiete, Līgatnes novada vidusskolas direktores vietniece audzināšanas darbā

15.aprīlī Līgatnes novada vidusskolas 7.a un 8.a klases skolēni piedalījās starptautiskajā universitāšu un skolu sadarbības projektā par ilgtspējīgu enerģijas izmantošanu un klimata pārmaiņām (SAUCE), kas norisinājās Ekonomikas fakultātē. Skolēni uzzināja, ka gada laikā Zeme no Saules saņem 1025 J jeb 2,78x109 TWh enerģijas, kas ir tūkstošiem reižu vairāk, kā cilvēki šodien tērē uz visas zemeslodes. Saules un vēja enerģijas apgušana ir sākusies arī Latvijā.

Cietvielu Fizikas institūta doktora Jāņa Klepera vadīto nodarbību laikā tika dots ieskaits par ierīcēm, ar kādām Saules un vēja enerģiju pārveido elektrībā un siltumā. Tika stāstīts par pētījumiem šajā jomā, kas tiek veikti Latvijā. Iepazinām "Latvijas Saules kausa" ideju, bija iespējams savām rokām salikt kopā Saules bateriju un motoru, lai izveidotu Saules mašīnu, kā arī pagriezt vēja generatoru.

Skolēni uzzināja, ka ūdeņradis uz Zemes ir trešais visizplatītākais elements, bet sastopams pārsvarā tikai savienojumos ar citiem

elementiem, galvenokārt ar skābekli – ūdens (viela, bez kuras nav iedomājama dzīvība mūsu pasaulē), un oglekli – ogleņražā (akmeņogles, nafta, dabas gāze), kurus saucam par fosilajiem enerģijas resursiem. Ar ūdeņradi tiek saistītas lielas cerības alternatīvo enerģiju jomā. To iespējams dedzināt, no tā var iegūt elektrību. Mūsdienās jau visas lielākās pasaules auto kompānijas demonstrē savas ūdeņraža automašīnas, tiek veidoti arī velosipēdi, mopēdi, motocikli, kurus darbina ūdeņradis, arī jahtas, kuģi un pat smagās automašīnas.

Nodarbību laikā tika dots ieskaits par ūdeņradi, ūdeņraža transportlīdzekļiem (izrādās, tie brauca jau tad, kad nafta vēl nebija atklāta!), ūdeņraža transporta "sirdi" – degvielas sūnu. Tika demonstrēta degvielas sūnas darbība mazā mašīnā, un ne daudz lielākā, kas var vizināt vienu cilvēku, kā arī ieskicēta skaistā cilvēces nākotne 2030.-2050. gados, par kādu jau 1875.g. rakstīja Žils Verns romānā "Noslēpumu sala"... Astronoma Ilgoņa Vilka vadībā atklājām, kādas ir Saules vētru atbalsis uz Zemes.

Skolēni pārliecinājās, ka Saule ir "katliņš, kas vārās" lielā atālumā

no mums, tomēr katliņa izviesīti mutuļi reizēm sasniedz arī mūsu planētu un ietekmē procesus uz Zemes, arī klimatu, kā arī uzzināja, kas notiek uz Saules, noskaidroja, kā Saule ietekmē Zemi, un diskutēja, vai tas mūsu planētai ir būtiski.

Aktivitātes "Enerģijas patēriņš un videi draudzīga rīcība" laikā projekta koordinatore Diāna Šulgā vadīja aizraujošu gaisotnē skolēni varēja pārbaudīt jau esošās zināšanas par enerģijas patēriņu un videi draudzīgu rīcību, kā arī uzzināt jaunu informāciju par iespējām taupīt energoresursus.

Skolēni atzina, ka daudzas lietas jau viņi ir zinājuši, bet bija arī jaunatklājumi, piemēram, tas, ka 70% no visas enerģijas, ko lietojam mājās, tiek patērēts mājokļa apsildei. Visai zraujošākās vairumam skolēnu šķita praktiskās nodarbības - Saules plankumu skaitīšana, ūdeņraža auto izmēģināšana, Saules bateriju un motoru salikšana un darbināšana, kā arī darbošanās ar vēja generatoru. Universitātes apmeklējuma diēnā skolēni secināja, ka alternatīvo enerģiju izmantošanas iespējas ir neiedomājamas, un pat šķietami nereālas fantāzijas ir iespējams realizēt.

*"Ir cilvēki, no kuriem
Gaisma plūst
Tik dzidri silta, mīli
mierinoša,
Ko saņemot, Tu arī iesāc
just,
Ka topi Gaismas dvēse
starojoša..."*
/Sarma Upesleja/

**Dzīvesprieku un
stipru veselību vēlam
īpašajiem maija mēneša
jubilāriem!**

Anna Polnija
Valija Grunte
Nikolajs Lugovskis
Edmunds Titmanis
Valentīna Balode
Estere Baumane
Ivans Gerasimovičs
Valija Pastuhova
Baiba Pelse
Antoņina Sočenko
Aivars Šleja
Dzidra Biteniece
Maija Maļutina
Dagnija Pole
Maija Hamčanovska
Tamāra Ivanova
Juris Izars
Anatolijs Koks
Genovefa Skuba
Guntars Kļaviņš
Imants Krieviņš
Larisa Ozoliņa
Maruta Rakule
Juris Baumeisters
Zigurds Freimanis
Jānis Kačanovs
Antoņina Mocāne
Aira Rusele
Ausma Šuslova
Andis Apsītis
Inārs Bērziņš
Guntars Mellītis

Līgatnes novada domes sēdes 2011. gada aprīlī

26.04.2011. Darba kārtība:

1. Par atbalstu Līgatnes novada domes projektam "Atpūtas laukuma izveide veselīgai brīvā laika pavadīšanas iespēju dažādošanai Līgatnes novadā".

21.04.2011. Darba kārtība:

1. Par parāda norakstīšanu Herbertam Daudzvardim.

2. Par parāda norakstīšanu Valdim Liepiņam.

3. Par parāda norakstīšanu Dacei Jūlmanei.

4. Par parāda norakstīšanu Edvinam Birkhānam.

5. Par parāda norakstīšanu Igoram Zilbertam.

6. Par parāda norakstīšanu V.Osim.

7. Par parāda norakstīšanu Viktoram Demidovam.

8. Par noteikumu "Noteikumi par kārtību, kādā izglītības iestāde informē izglītojamo vecākus, pašvaldības vai valsts iestādes, ja izglītojamais bez attaisnojoša iemesla neapmeklē izglītības iestādi Līgatnes novadā" apstiprināšanu.

9. Par grozījumiem 2010.gada 21.oktobra sēdē (protokols Nr.13, 24.§) apstiprinātajā Līgatnes novada domes Izglītības, kultūras, sporta un jaunatnes lietu komitejas nolikumā.

10. Par līdzekļu piešķiršanu Jānim Ābolam un Emīlam Ābolam.

11. Par vienreizēju izbraukuma tirdzniecības maksu noteikšanu

pūtēju orķestra festivāla laikā 2011.gada 14.maijā.

12. Par vakara (maiņu) vispārējās izglītības vispārīzglītojošā virziena programmu Līgatnes novada vidusskolā.

13. Par grozījumiem Līgatnes novada vidusskolas vispārējās vidējās izglītības vispārīzglītojošā virziena programmā.

14. Par Līgatnes novada domes saistošo noteikumu Nr. 6/11 "Grozījums Līgatnes novada domes 2010.gada 17.jūnija saistošajos noteikumos Nr. 13/10 "Par suņu un kaķu turēšanu Līgatnes novadā" apstiprināšanu.

15. Par tirdzniecības atļauju no pārvietojamā mazumtirdzniecības punkta.

16. Par grozījumu Līgatnes novada domes 2009. gada 7.jūlija sēdes lēmumā "Par Līgatnes novada bāriņtiesas priekšsēdētājas un bāriņtiesas locekļu darba samaksas noteikšanu" (prot. Nr. 3, 13.§).

17. Par darba samaksas noteikšanu Līgatnes novada bāriņtiesas priekšsēdētāja palīgam no 2011.g. 1.maija.

18. Par daļējas vai pilnīgas kavejuma naudas dzešanu Zojai Berzozai.

19. Par dzeramā ūdens izmantošanas aprēķina patēriņu noteikšanu vasaras periodā Līgatnes novadā.

20. Par grozījumiem Līgatnes novada domes 2009.gada 30.jūlija lēmumā

"Par Līgatnes novada domes un tās struktūrvienību darbinieku štata sarakstu un atalgojumu no 2009.gada 1.augusta".

21. Par ires telpu nomas maksu.

22. Par Līgatnes novada domes maksas pakalpojumiem.

23. Par Līgatnes novada domes 2010. gada pārskata apstiprināšanu.

24. Par aizdevumu projekta "Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Līgatnē" otrās kārtas īstenošanai.

25. Par Līgatnes novada domes Sociālā dienesta aprūpes mājās nolikuma apstiprināšanu.

26. Par Līgatnes novada Sociālā dienesta aprūpes mājās sniegto pakalpojumu un to cenrāža apstiprināšanu.

27. Precizējums Līgatnes pilsētas domes 16.04.2009. lēmumam "Par nekustamā īpašuma adreses piešķiršanu, lietošanas mērķa un lietošanas tiesību apgrūtinājumu noteikšanu, un nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatā uz Līgatnes pilsētas pašvaldības vārda, zemes gabalam Springu iela 6A, Līgatnē (Centra kapi).

28. Precizējums Līgatnes novads domes 17.03.2011. lēmumam Nr.4, 10§ "Par adreses piešķiršanu nekustamiem īpašumiem".

29. Par zemes nomas liguma pārtraukšanu.

30. Par zemes nomas liguma pārtraukšanu.

31. Par zemes iznomāšanu lauk-

saimniecības kultūru audzēšanai.

32. Par zemes iznomāšanu lauksaimniecības kultūru audzēšanai.

33. Par zemes iznomāšanu lauksaimniecības kultūru audzēšanai.

34. Par zemes iznomāšanu lauksaimniecības kultūru audzēšanai.

35. Par zemes iznomāšanu lauksaimniecības kultūru audzēšanai.

36. Par zemes nomas liguma pārtraukšanu.

37. Par zemes iznomāšanu lauksaimniecības kultūru audzēšanai.

38. Par zemes nomas liguma pārtraukšanu.

39. Par zemes iznomāšanu lauksaimniecības kultūru audzēšanai.

40. Par zemes iznomāšanu lauksaimniecības kultūru audzēšanai.

41. Par Viļņa Puriņa iesniegumu.

42. Par nekustamā īpašuma lietošanas mērķa noteikšanu.

43. Par zemes ierīcības projekta izstrādi nekustamam īpašumam "Ceplīši".

44. Par zemes ierīcības projekta izstrādi nekustamam īpašumam "Rūdiši".

45. Par adreses piešķiršanu zemes vienībai Rīgas iela 11, Līgatnē, Līgatnes novadā.

46. Par nosaukuma un adreses piešķiršanu nekustamam īpašumam "Silttraksti" Līgatnes pagasts, Līgatnes novads.

47. Par zemes piekritību pašvaldībai.

48. Par akceptu projekta īstenošanai Līgatnes novadā.

Ar Līgatnes novada domes sēdes lēmumiem var iepazīties Līgatnes un Augšlīgatnes pakalpojumu centros, kā arī novada mājas lapā: www.ligatne.lv

"Līgatnes Novada Ziņu" izdevumu sagatavoja Anita Jaunzeme, tel. 64153176, e-pasts novadadome@ligatne.lv, anitajaunzeme@inbox.lv
Par fakti pareizu atspoguļojumu atbild rakstu autori.
Nākamais "Līgatnes Novada Ziņu" numurs iznāks **16.jūnijā**

Mūsu sirdis pieder Līgatnei

INESE PLIENA

*Kas tad īsti ir Līgatne? Vai tikai Latvijas viskalnainākā pilsēta, kas savu vārdu ieguvusi no Latvijā straujākās Līgates (tagad Līgatnes) upes, kuru vēlāk valodnieki pārdēvējuši par Līgatni? Vai tikai slavēta ar vecāko rūpniecības uzņēmumu Latvijā, kas vēl joprojām darbojas ar vēsturiskām un senlaicīgām papīrmašīnām? Jā, arī ar to un ne tikai. Līgatne ir arī paaudžu pilsēta, kuras lielākā iedzīvotāju daļa no paaudzes paaudzē bijusi saistīta ar darbu papīrfabrikā. Un **Zigrīda un Leo Baloži** nav izņēmums – arī viņu mūžs pagājis dzimtajās Līgatnes pakalnos un fabrikā. Un kaut abu gadu skaits jau sniedzas pāri astoņiem desmitiem, un visādas vainas liek arvien biežāk sevi manīt, un sirma galvu dēļ jau arī sadzīves grūtības un likstas nekļūst mazākas, tomēr prieks par atbraucēju staro abu sirnagaliju sejas, kad siltā maija pēcpusdienā speru soli Gaujas ielas mājas pagalmā.*

Taču kaut kāds labums, Leoprāt, no tā visa bijis – no armijas atbrīvots gadu ātrāk, arī pensijā aizvadīts gadu ātrāk..., kā saka – katrā nelaimē var saskatīt arī ko labu.

nopūšas Zigrīda, kurai arī ir sava pieredze no kara gadiem. Īsi pirms kara sākuma Zigrīda kā labāko fizikultūrieti kopā ar citiem Latvijas skolu sportistiem nosūtīja uz nometni Jūrmalā. Kad sākās karš, nometni evakuēja – sasēdināja visus bērnus vilcienā un aizveda uz Rīgu. Tomēr mājās nokļūt Zigrīdai tad neizdevās – sākušies uzlidojumi, tādēļ bērnus nosūtīja uz frontes aizmuguri – uz Abreni. “Ceļš uz turieni nebija no mierīgajiem – bija gan bumbu sprādzieni, gan briesmas, gan panika un milzīgas izbailes. Daudzi gāja bojā uzlidojumu laikā, daudzi pazuda bez vēsts, līdz nokļuvām kādā no Tatarijas bērnamaiņiem,” atceras Zigrīda, “vēlāk, kad vācu karaspēks jau atkāpās, mani kopā ar visiem tagad

Līgatnieši visos laikos ir bijuši ļoti lepni ļaudis – lepni par savu papīrfabrikā, par savu ciematu, un šis lepnums vārda vislabākajā nozīmē ir izpaudies gan katrā līgatnieša darbos, attieksmē pret darbu, gan sabiedriskajā aktivitātēs. Te vietā būtu pieminēt gan Līgatnes kora 100gadu tradīcijas, gan līgatniešu saviesīgās dzīves tradīcijas.

Manuprāt, ikvienas apdzīvotas vietas, lielākas vai mazākas, galvenā vērtība ir tās ļaudis. Arī Līgatnes novadam. Ņemot vērā Līgatnes papīrfabrikas ciemata veidošanās vēsturi, tad šeit jārunā un jāstāsta ne tikai par konkrētiem cilvēkiem, te jārunā par dzimtajām, par veselām paaudzēm, par viņu ieguldījumu vides veidošanā un attīstībā.

Šī piederības sajūta papīrfabrikai un papīrfabrikas rūpes par saviem strādniekiem Līgatnes iedzīvotājiem ir bijis tas noteicošais, kāpēc šeit ir un joprojām darbojas papīrfabrika. Protams, pašvaldības vadītājam šis ļaužu lepnums ir liels ieguvums un palīdz ikdienas darbā, tomēr tai pat laikā uzliek daudz papildus pienākumu un rūpju, jo pilsētas iedzīvotāji arī šobrīd no pašvaldības sagaida tādas pat rūpes, kādas tie saņēmuši iepriekš no papīrfabrikas vadības. Turklāt pašvaldībai ir jāprot saskatīt iedzīvotāju ne tikai šodienas, bet arī nākotnes vajadzības, kā arī jācenšas saskatīt papīrfabrikas vajadzības, lai savu iespēju robežās šo palīdzību nodrošinātu.

Līdzīgi kā savulaik to darīja papīrfabrikas vadītāji, arī pašvaldībai jāprot plānot uz priekšu, ilgtermiņā, jo, lai cik svarīga mums visiem būtu šodienas, pašvaldībai jādomā, kā līgatnieši dzīvos rīt, parit, pēc gada un gadu desmitiem – ja mēs gribam labi dzīvot rītdien, par to jādomā jau šodien. Un tieši tā arī darām – ar labām domām, ar pozitīvu attieksmi veicot labus darbus šodien, kas simtkārt atmaksāsies nākotnē.

Ainārs Šteins,

Līgatnes novada domes priekšsēdētājs

Zigrīda Miljons – līgatniete ceturtnajā paaudzē

Zigrīda ar savu reto un zīmīgo uzvārdu Miljons, jaunībā bijusi nīpris, dzīvespriecīgs meitēns, kuru tēvs vēlējies izskolot par vijolnieci. Viņa jau dikti centusies, mācījusies cītīgi, uzstājusies koncertos. Vijolspēle patikusi, taču karš pārvilcis svitru tālākām mācībām. Papīrfabrikā par tabeļvedi Zigrīda sākusi strādāt no 18 gadu vecuma – 1945. gadā, bet viņas vectēvs Lauris Lapiņš jau no 12 gadu vecuma. Tolaik tas nebija nekā neparasts, ka bērns šādā vecumā mācās skolā un strādā fabrikā, jo maizēm rīcienam un putras bļodai bijis jānopelna pašam. Par godprātīgu darbu fabrikā viņš saņēmis divus apbalvojumus, ko tagad glabā mazmeitas Zigrīda un Marlēna – pirmā ir sudraba karote par 25 gadu darbu fabrikā, otrā – zelta karote par 50 gadu darbu fabrikā.

Vaicāta par viņas dzimtas paaudžu skaitu, kam Līgatne ir bijušas mājas, kas ar sirdi un dvēseli ieauguši Līgatne, Zigrīda nedaudz piekļūst un kā ar sevi sarunājoties, klusi skaita: “Kālējs... vecāmamma...mamma un...es. Nu, jā, sanāk četras paaudzes. Tēvs gan Līgatnē bija ienācējs no Rīgas. Otrā pasaules kara laikā viņš krita kaut kur pie Maskavas, neko vairāk par viņu nezina, bet mamma pēc kara apprecējās otrreiz, un tad piedzima Marlēna – mana māsa, kas ir 20 gadus jaunāka par mani. Es slavēju Dievu, ka man viņa ir, ka ir kas piepalīdz, jo nu jau ar redzi man ir pavisam švaki,” noteic Zigrīda, un brūno acu skatiens izstaro siltumu un pateicību.

Liktenim labpatik jokot

Arī Leo dzimtas saknes meklējamas Līgatnē, abi viņa vecāki strādājuši papīrfabrikā, arī pašam 61 gads aizvadīts, strādājot par virpotāju papīrfabrikā. “Patiesībā esmu dzimis 1922. gadā, nevis gadu vēlāk, kā sākotnēji bija dokumentos ierakstīts,” saka Leo. Tas viss tamdēļ, ka tikuši nozagti dokumenti, kad gulējis ievainots.

Leo un Zigrīda pie savas mājas Gaujas ielā 16

Vēl tagad, pēc tik daudziem gadiem, Leo savā atmiņā pārcilā karalaika spilgtākās epizodes, kas gan ar laiku kļuvušas blāvākas, bet pavisam no atmiņas neizzudis nekad. 1943. gadā Leo ar brāli iesauca Latviešu leģionā, karojuši jau kā visi, bet, kad armija atkāpdamās tuvojusies Līgatnei, Leo oficiāli izprasījies apciemot vecākus (nepaies tak garām dzimtajai vietai), apsolīdams vēlāk pievienoties armijas daļai. Bet sanācis pavisam ačgāmi. Kamēr ciemojies vecāku mājās, Līgatnē ienākuši krievi. Un kur tad vairs spruksi! Gaidījies, kas notiks. Un notika ar... Leo atkal iesauca armijā, tikai šoreiz krievu armijā, un nosūtīja uz “Kurzemes katlu”. 1944. gada decembra kaujās Leo smagi ievainoja, kam sekoja ilgstoša, pusgada garumā, ārstēšanās Kirovas apgabalā. Kara beigās viņš sagaidīja hospitāli, bet pēc izrakstīšanās turpināja dienestu armijā – sākotnēji Rumānijā, vēlāk arī Bulgārijā. Mājās Leo atgriezās tikai 1946. gada nogalē, kad tika demobilizēts.

Karš ievieš savas korekcijas

“Lielākā daļa no iesauktajiem Līgatnes puikiniem krita frontē. Tikai retais pārradās,” skumji

labi zināmo dzejnieku satīriki Valdi Artavu, istajā vārdā Vladislavu Stauni, nosūtīja mācīties uz Kirovu, tikai pēc tam kopā ar citiem latviešu bēgļiem es atgriezās Līgatnē. Vēl tagad pārdomāju savu uzņēmību, drosmi – ka man, tolaik 16gadīgam skuķenam, nebija bail sēsties gadījuma mašīnās, un, kā tautā saka, ar “pauptkām” kopā ar svešiem ļaudim pa svešiem ceļiem braukt uz mājām... Laikam jau mani vadīja milzīga vēlme pēc iespējas ātrāk atgriezties Līgatnē. Tā es domāju.”

Rokrokā cauri dzīvei...

Kad Zigrīda pārradās no Kirovas, arī Leo Balodis bija ieradies mājās uz vienu dienu apciemot vecākus, diemžēl toreiz abu satikšanās nebija lemta – Leo tika mobilizēts krievu armijā un nosūtīts uz fronti. “Jaunības gados jau Leo uz mani neskatījās, es viņam biju tāda sika knīpa. Un kā nu ne, vai tad 18gadīgajam Leo interesētu tāda 14gadīga brūnace,” smeļoties saka Zigrīda, un draiskas dzirksteles iezības acis. Liktenīgā abu satikšanās notika pēc Leo atgriešanās no dienesta 1946. gada nogalē, bet sareģistrējās pēc gada – 1947. gada decembrī. “Nekā lepna jau nebija, nedz

Leo pie savām medību trofejām

dižas ceremonijas, nedz lūgto viesu, sarakstīšanās bija pavisam vienkārša – vecajā pagastmājā, turpat, kur, kā smeļoties, reģistrēja govīs, turpat mūsu laulību,” nosmej Zigrīda. Viņai pievienojas arī Leo, sacīdams, ka toreiz viss noticis vienuviet, ja nu vienīgi... nedaudz svinīgāks sakāmais bijis. Tā tā vienīgā atšķirība. “Mans dzīves gājums bijis labs, nav par ko sūdzēties. Ar vīru esam saticīgi dzīvojuši. Nu ne jau gluži bez strīdiem, jo kam negadās paečēties un paķīvēties... Ar vīru man patiesi paveicies (“Man ar Zigrīdu arī,” iestarpina Leo)... Jāteic, ka Dievs vai varbūt liktenis mūs abus ir saudzējis – lai arī kādi pavērsieni dzīvē ir bijuši, lai ar cik grūti kādreiz kļājes...vienmēr viss tomēr nokārtojies,” saka Zigrīda. Ja nu vienīgi brīvdienas viņa būtu gribējusi pavadīt biežāk kopā ar Leo, jo, izrādās, Leo ir kaislīgs mednieks – vairāk nekā 40 gadus viņš bijis vietējā mednieku kolektīva biedrs, arī kolektīva vadītājs, un biežās nedēļas nogales, medībās pavadījis, bijušas Zigrīdas piktuma un krenķu iemesls. Un kā nu ne. Kā brīvdienas, tā vīrs prom. Bet arī tas sen pārdzīvots, saprasts un piedots. Baložu ģimenē izaudzināti divi

dēli – Egils un Ivars. Kad bērni bijuši mazi, lai jaunajiem atvieglotu mājas soli un viņi varētu iet darbā, tos pieskatījusi Leo mamma. “Mana vīramāte bija brīnišķīgs cilvēks,” saka Zigrīda, “tik daudz viņa mums ir palīdzējusi...” Un klusa pateicība izskan Zigrīdas teiktajā.

Jautājums, kāda ir dzīve Līgatnē, nedaudz samulsina Zigrīdu. Arī Leo kļūst tāds domīgs. “Es jau nezina, kāda tā ir citur...” nosaka Zigrīda, “bet laikam jau Līgatnē dzīve laba bijusi, ne velti visu mūžu esam šeit nodzīvojuši.” “Arī man te patīk. Te pierasts, te ir manas mājas, te esmu starp savejiem,” Zigrīdas teikto papildina Leo. Viņi nemaz nevarot iedomāties, ka varētu dzīvot kur citur.

Un kā gan lai viņi to varētu. Te abiem mūžs pagājis, te katrs zemes stūrītis, katrs pauguriņš bērna gados izskraidūts... Te jaunības gadi nemanāmi aizjūrojuši, te viens otru atraduši un savu mīlestību cauri gadu desmitiem saglabājuši, te ražens darba mūžs uz pleciem iznests... Visa ir bijis tik daudz, ka ne izstāstīt, ne pateikt.

Liktens līkločus šķetinot

ILZE RATNIECE

Tālivaldis un Olga Vītolī nav dzimuši līgatnieši, bet šeit atzvaudūtais darba mūžs viņus stingrām saitēm piesaistījis Līgatnei, viņu ieguldījums Līgatnes dzīvē ir patiesi nenovērtējams. Šādi cilvēki ir Līgatnes zelta fonds.

Ar Olgu un Tālivaldi tikos viņu dzīvoklī. Olgas kundze sarunas sākumā vairākkārt norādīja, ka par viņu jau ir rakstīts, tāpēc galvenajam stāstītājam šoreiz jābūt Tālivaldim. Arī viņa dzīve esot gana interesanta, un viņš pelnījis, lai par viņu uzrakstītu. Tāpēc arī sākām sarunu par to, kāds veidojās Tālivalža dzīves ceļš.

Viņš stāsta: “Stāstu par savu dzīvi varētu sākt ar 1941.gada 14.jūniju, kad arī mūsu ģimene tika izsūtīta uz Sibīriju. Tolaik ar māti un mazāko māsu dzīvojam Liepājā. Tēvu apcietināja Rīgā, jo kopš padomju varas nodibināšanas viņš Liepājā darbu dabūt nevarēja, tāpēc strādāja galvaspilsētā. Gan viņu, gan pāris dienas vēlāk arī mūs apcietināja, vagonos iekšā, un braucām uz Sibīriju.”

Par dzīvi Sibīrijā Tālivaldim atmiņas nav pārāk drūmas, iespējams, tāda vispār ir viņa dzīves uztvere – katrā brīdī darīt to, kas jādara, un pēc labākās sirdsapziņas. Katrs strādājis, ko varējis. Pats viņš vēl pāris gadus mācījies vietējā skolā, kur bijuši daudzi bērni no padomju okupētajām republikām, bet nekādu diskriminējošu attieksmi no vietējiem neesot jutis. Kad Tālivaldis jau bija beidzis skolu, Vītolis ģimeni pārvietoja kādu kilometru tālāk no pirmās nometināšanas vietas, kur uz Jenisejas upes sāka būvēt lielu dambī, lai kuģiem būtu patvērumus ledus iešanas laikā. Tur viņi nodzīvoja līdz pat 1946.gadam, kad daudzi Sibīrijā dzīvojošie latviešu bērni tika savākti un atvesti atpakaļ uz Latviju. Tālivalža mamma un arī māsa palika Sibīrijā.

“Bijām ap 100 bērnu, kas braucām atpakaļ uz Latviju. Sibīrijā biju iepazinies ar Robertu Kroderu, Olgerta Krodera tēvu. Viņš man iedeķa zīmīti, lai aizeju pie viņa māsas, tur es varēšot palikt. Atbraucot Rīgā, sākumā mūs ievietoja bērnunamā. Pēc tam, tā kā biju jau gandrīz pilngadīgs, man iedeķa pasi. Sāku strādāt VEFā, dzīvoju pie Krodertantes. Paralēli mācījos Raiņa 8.vakarskolā, tā atradās tur, kur tagad Rīgas 1.ģimnāzija. Pabeidzu to ar zelta medaļu un tāpēc varēju tikt iekšā jebkurā augstskolā bez iestāšanās eksāmeniem. Tā kā Sibīrijā jau biju strādājis par elektrīķi, man gribējās apgūt šo profesiju. Iestājos Ļeņingradas Universitātes elektro - mehāniskajā fakultātē. Mācījos, mana dzīve it kā bija iegājusi normālās slīdēs. Bet vienā jaukā dienā, kad jau biju beidzis 1.kursu, atnāca kāds čekists un teica: “A vi znajete, šo vam nelzja žitj v Ļeņingrade?” (Vai jūs zināt, ka nedrīkstat dzīvot Ļeņingradā? Krievu val.). Es atbildēju, ka man neviens to nav teicis. Mani atkal

Olga un Tālivaldis 2011.gadā

apcietināja. Tad es izgāju cauri tādai cietumu pasaulei, par kuru agrāk nemaz nezināju. Varu teikt, ka tā ir pavisam cita dzīve, cita pasaule. Mani turēja Ļeņingradas pārsūtīšanas cietumā kopā ar dažādiem noziedzniekiem. Traki bija. Jāsaka, paldies Dievam, ka mani aizsūtīja atpakaļ uz Sibīriju. Ļoti lūdzos tiem čekistiem, kas dalīja, kur nu kuro vedīs, lai mani aizsūta uz to pašu rajonu, kur dzīvoja mana mamma. Toreiz bija tā, ka no tā rajona, kur esi nozīmēts, ārā nedrīkstēja braukt, ja es būtu kādā citā rajonā, tad mēs nemaz nesatīktos. Tik daudz tomēr nāca man pretī un aizsūtīja atpakaļ pie mammas. Kad mamma mani ieraudzīja, viņa gandrīz pagība, jo kādu laiku nebijām sarakstījušies, viņa jau domāju, ka kaut kas ar mani varbūt noticis.”

Tālivaldis ar iekšēju mieru un gaišumu seņ stāsta par savas dzīves trausmainajiem gadiem. Liktens līkloči dažkārt met negaidītas cilpas. Izsūtījums uz Sibīriju pats par sevi noteikti nebija priecīgākais laiks, bet tomēr tieši tur, tālu prom no Latvijas, Tālivaldis satika Olgu, ar kuru kopā nu jau nodzīvoti 54 gadi, izaudzinātas divas meitas un ir kopējs prieks un rūpes par četriem mazbērniem.

Šajā brīdī lūdzu Olgai pastāstīt, kā viņi abi satikās, kā atrada viens otru.

Stāsta Olga: “Mana dzimta puse ir Ļeņingrada. 1955.gadā daudzi komjaunieši brauca strādāt uz neskartajām zemēm, tāds bija partijas aicinājums. Biju ar sarkano diplomu beigusi Ļeņingradas svešvalodu institūtu, man piedāvāja aspirantūru, bet nē, visi brauca, es arī gribēju braukt. Kad prasīja, kurp gribu braukt, teicu – jo tālāk, jo labāk. Toreiz tā bija romantika. Tā aizbraucu līdz Jenisejskai un sāku strādāt skolā par skolotāju. Vadiju kori, mācīju angļu valodu. Tas bija februārī, kad, ejot pa ielu no slidotavas, pirmo reizi ieraudzīju Tālivaldi. Teicu draudzenēm – kāds jauks puisis. Tagad ir tā, ka tikko jaunieši sapazistas, tūlīt jau sākas ļoti intīmas attiecības, bet Vītolis desmit mēnešus “aplidoja” mani, gājām uz kino, teātri. Kad to stāstu savām meitām, viņas saka, ka tā

nevar būt. Tomēr draudzēties ar viņu nebija nemaz tik vienkārši, kaut es sākumā nemaz nezināju, ka viņš ir izsūtītais, latvietis, Tālivaldis runāja krieviski bez akcenta. Martā mani izsauca skolas direktors un teica, ka Vītolis ir izsūtītais un skolotājam nevajag draudzēties ar tādiem. Es atbildēju, ka nu jau ir par vēlu. Ko viņš padomāja, mezinu. Apprecējāmi, pirmā meita Natalija dzima Sibīrijā. Kad atbraucām šurp, viņai bija gads un 9 mēneši. Paši gājām darbā, tāpēc atstājām viņu uz visu diennakti bērnudaržā. Pēc divām nedēļām Natalija vairs negribēja runāt krieviski. Pēc trim nedēļām man vajadzēja aicināt kaimiņieni, jo meita runāja tikai latviski, bet es vēl tik labi nepratu. Abas meitas tagad brīnišķīgi runā latviski, krieviski, angļiski. Arī mazbērni. Jaunākā meita Jolanta maģistrantūru pabeidza angļu valodā.”

Joprojām rūp papīrfabrikas liktenis

1959.gadā Vītolu ģimene atgriezās Latvijā un atmetās uz dzīvi Līgatnē. Tālivaldis sāka strādāt Līgatnes papīrfabrikā, Olga Līgatnes vidusskolā par angļu valodas skolotāju. Olga skubina Tālivaldi stāstīt par saviem nopelniem fabrikas modernizācijā. Viņš ar isti latvisku pieticību tomēr vien nosaka: “Gāzes saimniecību uztaisījām, elektrosaimniecību uztaisījām. Varu tikai pateikt – kā varējām, tā strādājām. Mana sirdsapziņa ir tīra. Rezultāts mūsu darbam bija. Viss gāja tā, kā vajag. Tagad mainās laiki, mainās ekonomika. Agrāk fabrikā strādāja 750 cilvēki, bija četras papīra ražošanas mašīnas, bet gan ekonomisko pārmaiņu, gan daļēji arī fabrikas vadības vainas dēļ papīra ražošana ir sarukusi, darbinieku skaits samazinājies, no četrām mašīnām palikusi tikai viena. Pārejas sagrieztas un aizvestas lūžņos. Toreiz tas bija progress, kad izdevās pieslēgt fabriku gāzes apkurei, bet tad tā palika lielu summu parādā “Latvijas Gāzei”, un gāzes pievadu noslēdza. Tagad kurina ar šķeldu, saka, ka esot lētāk, bet par to tomēr stipri šaubos.

Galvenais sliktums tomēr ir tas,

ka fabrikā pārtrūkusi paaudžu secība. Agrāk paši izaudzinājam specialistus. Lai kļūtu par mašīnas vadītāju, bija jāiziet cauri visam procesam, sākot no palīga, smērētāja, uztinēja. Tagad fabrikā strādā cilvēki bez šīs pamatīgās pieredzes. Arī algas ļoti zemas. Jaunatne, kas kaut ko prata, aizbraukuši uz ārzemēm. Agrāk Līgatnē bija 4200 iedzīvotāju, tagad 1200. Papīra ražošanai ir tāda specifika, ka nevar atnākt no ielas un strādāt. Gadiem vajag apgūt šo profesiju. Tur ir tik daudz visādu knifu. To nevar izlasīt nevienā literatūrā, to var tikai izbaudīt uz savas ādas. Tikai tad tu vari teikt, ka esi apguvis šo lietu.” Olgas kundze piemetina: “Man nepatīk, ka mūsu paaudzes darbu un mūs tagad noniecina. Tas nav taisnīgi.”

Tālivaldis ar nelielu rūgtumu piezīmē, ka ir priecīgs, ka laikus, jau 1987.gadā, paspējis aiziet pensijā. Grūti būtu strādāt juku laikos, sāpīgi skatīties, kā tiek izpostīts tas, kam veltīti tik daudzi gadi. Bet to, ka ar visu sirdi un dvēseli viņš joprojām dzīvo līdzī fabrikai, pierāda tas, ka katru rītu pirmais gājiens ir pie loga, lai paskatītos, vai fabrikas skurstenis kūp. Olga saka, ka Vītolis pēc tvaika māc pateikt, kāds papīrs tajā brīdī tiek ražots, plānais vai biežais...

Gan Tālivaldis, gan Olga uzskata - ja papīrfabrikā slēgs, tad Līgatnei tā būs milzīga traģēdija. Tālivaldis: “Visvairāk sirds sāp par to, ka fabrika izturēja divus pasaules karus, to atjaunoja, un tā atkal strādāja. Bet ceturto atmodu pārdzīvot nevar.” Olgai arī grūti samierināties ar nemakulīgo valsts saimniekošanu, kā rezultātā zudušas darba vietas. Agrāk Līgatnes vidusskolā mācījās vairāk nekā 300 bērnu, brauca pat no Mores, Nītaures, tagad tikai 110. Padomju laikā skola bija ar lauksaimniecības novirzienu, skolēni strādāja siltumnīcās. Bija dažādi pulciņi. Fabrikai bija savs autobuss, darbinieki katru nedēļu brauca uz teātri Rīgā. Kāpēc tagad tik grūti dzīvot pensionāriem, ģimenēm ar bērniem? Kāpēc jaunieši nevar atrast darbu? Olga domā, ka valdošie cilvēki pārāk daudz domā par sevi, par to, kā pašam kļūt bagātam, nevis par valsts labklājību.

Pretstatā rūgtajiem vārdiem par vispārējo valsts vadību, Vītolis saka labus vārdus par pašvaldības darbu. Tālivaldis ar zināmu lepnumu piezīmē, ka papīrfabrikā būtībā izaudzinājuši tagadējo pašvaldības vadītāju Aināru Šteinu, kopā strādājuši elektrocehā. Toreiz Ainārs bijis labs darbinieks, apzinīgs, bet neviens tomēr nav varējis iedomāties, ka viņam ir tādas organizatoriskās dotības. Tagad viņš pašvaldībā izveidojis darbospējīgu kolektīvu, kas prot piesaistīt projektu naudu, par kuru sakārtots ūdensvads, skola, bērnudarzs, ceļi. Tālivalža pārdomas: “Ja tāds saimnieks 20 gadus būtu bijis Latvijai, tad mums tagad būtu augsti attīstīta lauksaimniecība, zvejniecība,

rūpniecība. Nebūtu jāiet, kā tagad, ar izstieptu roku...”

Olga ir nedaudz kategoriskāka savos spriedumos: “Vēl vajadzētu tautas vēleto prezidentu. Lai ir Zatlers, viņš ir gudrs cilvēks, bet viņš ir ierobežots. Viss atkarīgs no 100 cilvēkiem Saeimā. Bet prezidentam ir jābūt prezidentam, ne autoritatīvam, bet valdonīgam, lai valsti valda kārtība. Parlamentāriešu skaitu vajadzētu samazināt. Ja Krievijā parlamentā sēž 400 deputāti uz 150 miljoniem iedzīvotāju, tad Latvijā 100 uz 2 miljoniem. Es arī balsoju par Latvijas neatkarību, ieguvu pilsonību, ļoti labi atceros tautas pacēlumu, visi teica, - kaut postalās, bet neatkarīgi. Kas tagad staigā postalās? Kāpēc deputāti nestaigā? Kāpēc viņi dzīvo uz tautas rēķina? Viņi nedomā par Latviju, viņi tikai kašķējas savā starpā. Kāpēc? Latvijas labā taču varētu sadarboties. Dažreiz nevaru naktis gulēt, jādomā par to, kā bija.”

Sarunas noslēgumā lūdzu Tālivaldi pastāstīt par meitām un mazbērniem – kā viņiem veicas dzīvē.

“Jaunākajai meitai Jolantai Jaunciemā ir neliels pārtikas veikals. Vecākā meita Natalija strādā par menedžeri Rimi sistēmā, abām ir augstākā izglītība.

Artūrs, jaunākās meitas dēls, pusgadu bija bez darba, tad aizbrauca uz Kanāriju salām. Sākumā strādāja restorānā dažādus darbus, tad par bārmēni, tagad uzkalpojis un ir priekšnieks vairākiem bāriem. Jaunākās meitas meita Ieva Segliņa ir aktrise, spilgta loma viņai bija Dailes teātra izrādē “Lolita”. Viņu uzaicināja uz teātra studiju Maskavā, nekādi eksāmeni nebija jāliek, šogad viņa to beigs, un Dailes teātris viņu jau gaida atpakaļ. Vidusskolas 11. un 12. klasi Ieva pabeidza paralēli teātra studijām.

Otra mazmeita pabeidza 12.klasi un nevarēja dabūt darbu. Bet, tā kā viņa ir laba basketboliste, tad izdevās iekļūt ASV Šeridas Universitātes komandā. Tagad viņa spēlē basketbolu, mācās, ir savā kursā labākā matemātikā un fizikā. Viņa grib būt stomatoloģe. Tomēr pēc studijām viņa droši vien paliks ASV.

Vēl ir mazdēls Edgars, kurš spēlē hokeju profesionālā līmenī. Līdz šim spēlēja “Liepājas metalurgā”, tagad gan šī komanda tiek likvidēta, tāpēc arī Edgaram būs jādomā, kur turpmāk strādāt.

Pēc sarunas ar Tālivaldi un Olgu palika daudzi neatbildēti jautājumi. Pats galvenais – kāpēc cilvēki, kuri godprātīgi, sevi nežēlojot daudzus gadus strādājuši, tagad jūtas noniecināti, no valsts puses neatzīti? Līgatnes novada pašvaldība šajā ziņā atšķiras, tāpēc top publikācijas par cilvēkiem, kuru nopelnus sabiedrības labā nedrīkstam aizmirst.

Gruzijas delegācijas vadītājs Koba Maisuradze "Mūs, gruzīnus, var pārsteigt ar daudz ko – ar tīru vidi, ar labām ēkām un mašīnām, bet parasti mūs nevar pārsteigt ar viesmīlību! Šīs vizītes laikā, ciemojoties Līgatnē, mūs neiedomājami pārsteidza līgatniešu viesmīlība, draudzība un labā attieksme.

Fotoreportāža

Konkursā "Aprīļa DO-RE-MI"

Baiba Aizupiete, Līgatnes novada vidusskolas direktores vietniece audzināšanas darbā

Ik gadu aprīli Līgatnes novada vidusskola pulcina mazos dziedātājus, lai piedalītos solistu konkursā "Aprīļa DO-RE-MI". Tā arī šogad - isi pirms Lieldienām, nu jau devīto reizi Līgatnes novada vidusskolu pieskandināja sākumskolas skolēnu skanīgās balsis. Kopskaitā 16 konkursanti no Līgatnes un Amatas novadiem atsaucās mūzikas skolotājas Daces Zariņas un Bitītes aicinājumam, un ap pusdienas laiku tradicionālais konkurss varēja sākties. Katrs dalībnieks pirms uzstāšanās bija aizpildījis anketu, kurā iepazīstināja

ar sevi, saviem vaļaspriekiem un nākotnes iecerēm. Konkursojušie vērtēja divas žūrijas - pieaugušo un bērnu (bijušie "Aprīļa DO-RE-MI" dalībnieki).

Pasākumu ievadīja bijušo dalībnieku izpildītā dziesma "Kas dārzā", aicinot pulkā čaklo Biti - konkursa vadītāju. Īpaši viesi šogad bija arī attāpīgie zaķi, kuri meklēja atbildi uz jautājumu, kā krāsojamas Lieldienu olas - vienā krāsā vai raibu raibas. Dāsnu dziesmu ciemakukuli bija atveduši Amatas pamatskolas skolēni. Izlozes rezultātā noskaidrojām dalībnieku kārtas numurus, un tad - teju divas stundas aizritēja nemanot, skatot miļām, jautrām,

nopietnām un nebednīgām dziesmām.

Vērtējot rezultātus, žūrijai gāja diezgan "karsti", taču pie kopsauces tomēr izdevās nonākt. Katrs konkursa dalībnieks saņēma diplomu un balvu, bet laureāti - arī īpašas balvas. Par MAZĀS ŽŪRIJAS balvas ieguvēju kļuva Lauma Kļaviņa (Līgatnes novada vidusskola), pirmo vietu dalīja Kristena Cirule (Līgatnes novada vidusskola) un Linda Tralle (Amatas pamatskola), bet konkursa lielo balvu ieguva Sanija Grigorjeva (Līgatnes novada vidusskola). Bite pateicības dāvanas pasniedza arī skolotājam Ilgai Trallei, Dacei Bicānei un Dacei Zariņai, kuras bērņus sagatavoja konkursam.

Kad neziņa, satraukums bija rīmuši un vietas sadalītas, visus dalībniekus un draugus Bite aicināja uz kopīgo Lieldienu ugunsgrūdu, olu ripināšanu, šupošanos un desiņu cepšanu.

Sūram darbam saldi augļi

Līgatnes novada vidusskolas 10.klase un audzinātāja Leonora Dubkēviča kopā ar mežsargiem Juri Neimani un Ēriku Liepiņu atbrīvoja dižozolu pie "Vecandrijaņu" mājām Līgatnes pagastā

Mēs lepojamies!

9.maijā Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas 5. akordeona klases audzēkne **Karīna Višņakova** (skolotāja Vineta Golubkova) Vidzemes reģiona mūzikas skolu akordeonistu - solistu konkursā ieguva 2.vietu **Apsveicam Karīnu un paldies skolotājai par ieguldīto darbu!**

Ir aizritējuši piekto Pūtēju orķestru svētki, kas kā tradīcija ir svētki Līgatnei, līgatniešiem un mūsu viesiem. Šī gada pasākumu kuplināja draugi no daudziem Latvijas novadiem, kā arī ciemiņi no Īgaunijas un Gruzijas. Tam ir vēsturiska nozīme, jo tagad un turpmāk mūsu svētki kļūst starptautiski, ļaujot Līgatnes vārdam skanēt tālu pasaulē. Šī gada svētku norise ir apliecinājums tam, ka, esot un darot kopā, omulību un jautrību nevar ietekmēt ne aukstums, ne lietus. Priecājos, ka svētku norisē iesaistījās vairākums līgatniešu, ar savu veikumu kuplinot amatnieku tirdziņu, ar skaistiem priekšnesumiem koncertu norises, ar gādību un atbildības sajūtu, organizējot pasākumus un nodrošinot viesu labklājību, ar labu noskaņu, stāstot par Līgatni. Izsaku sirsnīgu pateicību piekto Pūtēju orķestru svētku un trešā brīvās mākslas festivāla "Balta lapa" organizatoriem, apkalpojošajam personālam un dalībniekiem! Sirsnīgi pateicos katram Līgatnes novada iedzīvotājam, kas bija svētku dalībnieks, viesis vai atbalstītājs, kas labiem darbiem un domām līdzēja veiksmīgai svētku norisei! Šķiet, labākais novērtējums ir Gruzijas delegācijas vadītāja Kobas Maisuradztes teiktā: "Mūs, gruzīnus, var pārsteigt ar daudz ko – ar tīru vidi, ar labām ēkām un mašīnām, bet parasti mūs nevar pārsteigt ar viesmīlību! Šīs vizītes laikā, ciemojoties Līgatnē, mūs neiedomājami pārsteidza līgatniešu viesmīlība, draudzība un labā attieksme. Redzams, ka katram Līgatnes iedzīvotājam patiesi rūp savas mājas, novada un viesu labklājība, un tā ir vislielākā vērtība!"

Paldies!

**Līgatnes novada domes vārdā
Līgatnes novada domes priekšsēdētājs Ainārs Šteins**

Dāvāsim prieku sev un ciemiņiem!

Ramona Vasiljeva, Līgatnes TIC speciāliste

Daba un vēsture Līgatnes novadu ir bagātīgi aplaimojusi. Vietējiem iedzīvotājiem svarīgi to apzināties, lai saprastu, kā tas var uzlabot pašu dzīvi. Tūristi gan no tālām zemēm, gan Latvijas tērē naudu, lai redzētu dzīvniekus Dabas takās, skaisto Gauju un klintis, nokāptu pazemes bunkurā un vēl izbaudītu citu dabas un kultūrvēstures objektu vienreizīgumu. Mūsu mērķis ir panākt, lai tūristi atbrauc ne tikai vienu reizi, bet arī atgriežas un iesaka to citiem. Lai katrā gadalaikā būtu iemesls atbraukt uz Līgatni: rudenī vērot lašu nārstu un skaisto dabu, ziemā slēpot, pavasari redzēt Gauju palu laikā, vasarā aplūkot kultūrvēsturiskās vērtības un iepazīt vietējo amatnieku darbnīcas. To visu var panākt tikai tad, ja viņi būs sastapuši viesmīlīgus un laipnus cilvēkus. Lai izvērstu Līgatnes tūrisma zonas ideju un atpazīstamību, kas nav iedomājama bez vietējo iedzīvotāju ieinteresētības un atbalsta, ir radies uzskatums līgatniešiem, kas tika izplatīts

14.maijā pūtēju orķestru svētkos. Tas vēsta par jauna zīmola – Līgatnes taku – radīšanu, kas sevi apvienotu visas mūsu novada bagātības. Objektu lielā daudzveidība un koncentrācija nelielā teritorijā pieviltina kā tūristus, tā atpūtniekus, sporta cienītājus un amatniekus, kuri Līgatnē "atstāj" naudu, līdz ar to nodrošinot darbu daļai vietējo iedzīvotāju (jau šobrīd novadā tūrisma jomā nodarbināti vairāk kā 50 cilvēki) un piesaistot jaunas ģimenes. Kā piemērs tam ir topošā kafējnīca pilsētas centrā, ko veido ģimene, kas ienākusi Līgatnē.

Vēl jaunums būs "Līgatnieša karte", ko varēs saņemt katrs novada iedzīvotājs. Tā dos iespējas apmeklēt apskates objektus un kultūras pasākumus ar ievērojamām atlaidēm ne tikai pašiem, bet arī zināmajam skaitam viņu ciemiņu. Tādējādi būs iespēja vairāk cilvēkiem iepazīt mūsu novada bagātības, kuri, aizbraucot mājās, pastāstīs par to citiem.

Būsim atvērti katram ceļotājam gan parādot pareizo taku vai, ja nespājam viņu valodu – vienkārši pasmaidot!

Īstenots projekts "Skaņas un gaismas aparatūras piegāde un uzstādīšana Līgatnes novada kultūras namam"

PROJEKTU LĪDZFINANSĒ
EIROPAS SAVIENĪBA

EIROPAS LAUKSAIMNIECĪBAS FONDS LAUKU ATTĪSTĪBAI:
EIROPĀ INVESTĒ LAUKU APVIDOS

2011.gada 05.maijā tika pabeigti skaņas un gaismas aparatūras uzstādīšanas darbi projektam Nr.10-09-LL29-L413203-000007 "Skaņas un gaismas aparatūras piegāde un uzstādīšana Līgatnes novada kultūras namam". Projekts tika realizēts Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstības (ELFLA) Lauku attīstības programmas pasākuma "Lauku ekonomikas dažādošana un dzīves kvalitātes veicināšana vietējo attīstības stratēģiju īstenošanas teritorijā" ietvaros. Projekta ietvaros tika uzstādīta jauna skaņas un gaismas sistēma (akustiskā sistēma, dators, mikrofoni, statīvi, prožektorī, vadības pulsts u.c.), kura ir nokomplektēta atbilstoši kultūras nama vajadzībām. Projekta kopējais finansējums ir LVL 10001.32 (t.sk.PVN 22%) un piešķirtais publiskais finansējums ir LVL 6148,35. Darbu veicējs - SIA "MUZIKĀLĀ DIZAINA GRŪPA".

Vineta Lapsele,

Līgatnes novada domes projektu vadītāja

Ratniekos atkal notiks "Kaimiņu būšana"

Sarmīte Usāne, biedrība "Labā puse"

Atkal Līgatnes novadā klāt ir diena, kad kaimiņi, tuvi un tāli, var satikties, parādīt savus paveiktos darbus - gan rokdarbos, gan prasmēs, gan dejās un dziesmās, nu un, protams, iepazīties ar kaimiņu veikumu 28.maija pasākumā "Kaimiņu būšana". Pasākuma idejas autore bija māksliniece Vēsma Vitola, kas, reiz atbraukdama uz mūsu novada Ratniekiem, vēlējas, lai šī skaistā un sakopta vieta tiktu atdzīvīnāta vēl vairāk. Pagājušajā vasarā svētki Ratniekos notika pirmo reizi. Mēs varējām iepazīties gan ar skaistiem rokdarbiem un modes demonstrēšanu, gan apskatīt gleznu izstādi, gan degustēt Līgatnes vīnus un noklausīties koncertu. Atpūtas kompleksā "Ratnieki" tagad saimnieko Latvijas Universitāte, kas ir šo vietu sakopusi un izveidojusi par ērtu vietu semināru, svinību un dažādu pasākumu organizēšanai. Arī šoreiz LU vadība mums dod iespēju atkal satikties Ratniekos.

Šogad Jums būs iespēja iepazīties ar amatnieku veikumu un pamēģināt radīt kādu skaistu vai praktisku lietu – rotu, adījumu, keramiku vai ko citu. Apskatīties "Profesionālo fotogrāfu skolas" pasniedzēju un absolventu foto izstādi "Ratnieki – pretī zelta ziemeļiem" un noskatīties video filmu "Klusais Dievs", izjust ugunīgus spāņu un čigāņu deju ritmus, protams,

arī šoreiz neiztik bez modes demonstrējumiem. Mūs priecēs linijdejojotājas, koris un pūtēju orķestris. Šoreiz atsaucās arī mūsu uzņēmumi:

- Rehabilitācijas centra "Līgatne" fizioterapeiti aicinās Jūs uz veselības stundu – "Saudzēsim sevi un savu muguru",
- "Lustīgie Nītaurēni" vēlēties visiem sagādāt prieku un gaidīs Jūs uz "Muņģuka spēli", un, protams, cienās ar Nītaures gardumiem,

- Pasākumā būs iespēja degustēt Līgatnes vīna daritavas ražojumus un Karošu darbnīcā grebt karotes.

- Kroketa klubs "SIG-LIG" piedāvās jums uzspēlēt kroketa spēli un iepazīties ar austrumos populāro spēli geitbolu (gateball).

- Pasākuma laikā notiks Latvijas Orientešanās federācijas un biedrības A2 organizētais Siguldas kauss – 2011 "Ratniekos" (Latvijas kausa 4.posms). Svētkus atbalsta Līgatnes novada dome. Šoreiz svētkos varēs tikties arī Līgatnes novada Sociālo dienestu – akcijā "Palīdzot citiem, rodi prieku sev" un kopā veidot "Līgatnes novada dzimtas koku".

Bet ja Jums ir idejas, priekšlikumi, ieceres, kā arī ir ko parādīt un iemācīt citiem, ļoti priecāsimies Jūs redzēt Līgatnes novada Ratniekos 28.maijā, sākot no plkst. 10.00 "Kaimiņu būšanās". Informācijas un pieteikšanās tālrunis 26407514, e-pasts: labapuse@gmail.com.

Krāsu dienas

Baiba Aizupiete, Līgatnes novada vidusskolas direktora vietniece audzināšanas darbā

Skolā, kā jau ikvienā iestādē, darbs tiek plānots, taču dažbrīd neplānotie pasākumi rada īpašu svētku noskaņu. Kas zina, vai, krāsaino Lieldienu iedvesmoti, vai tādēļ, ka noguruši no intensīvā mācību procesa, vai vienkārši noilgojušies pēc svētkiem, kas pašu radīti, Līgatnes novada vidusskolas skolēnu pašpārvaldes aktivisti laikā starp Lieldienām un Lielo Talku skolā sarīkoja istu priekā parādi - Krāsu dienas, un viņu spontānajam aicinājumam atsaucās visi - gan skolēni (lieli un mazi), gan skolotāji. Lai gan šī bija īsa nedēļa, risinājums tika atrasts – tā tapa zaļi sarkanā otrdiena, dzeltenī zilā trešdiena un violeti rozā ceturtdiena. Jaunieši pacentās un violeti rozā ceturtdienas vakarā saviem skolā biedriem un draugiem noorganizēja arī neaizmirstamu burbuļballi, kuras dalībniekiem pazišanās zīme bija ziepju burbuļu traucīņš. Daži dalībnieki gan ieradās uz balli bez šīs pazišanās zīmes - Līgatnē visos veikalos bija izpirkti ziepju burbuļi! Tad nu viens otram izlīdzēja ar padomiem, kā pašiem pagatavot šo brīnumu. Pierasts, ka ballītes sākas tad, kad iestājas tumsa vai vismaz krēsla, taču šoreiz netraucēja tas, ka ārā rotājās pavasara saulīte - gan sākumskolas, gan pamatskolas, gan vidusskolas burbuļu draugi kopīgās atrakcijās un dejās pavadīja krāsainu vakaru.

Jā, un vēl šī bija īpaša diena mūsu DJ Dmitrijam, kurš tajā vakarā svinēja savu deviņpadsmito dzimšanas dienu, bet tomēr neatteicās piedalīties skolas ballē - liels paldies, Tev, Dmitrij! (Šķiet, šī bija arī Dmitrija vērienīgākā dzimšanas diena - visa skola iesaistījās viņa sveikšanā.) Paldies saku arī skolēnu pašpārvaldes aktivistiem, kuri prata gan novadīt pasākumu, gan pēc

balles zibenīgi visu sakārtot un sakopt tā, lai nevienam nerastos pārmētumi par to, ka rīkojam neplānotus pasākumus. Manuprāt, tā arī ir skolēnu pašpārvaldes būtība - gribu, varu un daru. Malači! Un prieks, ka šī balle arī nebija šķērslis nākošajā dienā visiem ierasties uz skolas teritorijas sakopšanas talku. Paldies! Ir patiess gandarijums darboties kopā ar pašdisciplinētajiem un aktīvajiem Līgatnes skolēniem.

